

БОЖЕСТВЕННЕ ПРОВИДІННЯ

ІНШИЙ ПОГЛЯД НА СМЕРТЬ

*Свідчення Каталіни про Таїнства
Сповіді та Оливопомазання*

Релігійне видавництво
“Добра книжка”
Львів – 2010

За дозволом Церковної влади

Copyright © 2004 *The Great Crusade of Love and Mercy*, організації, присвяченій розповсюдженню книг Каталіні Рівас різними мовами, у згоді з *Апостолятом Нової Євангелізації (The Apostolate of the New Evangelization)*. Організація довіряє іншим особам та організаціям видання та розповсюдження книг Каталіні. Якщо ви або ваша організація зацікавлені у цьому, будь ласка, пишiть нам:

англійською: **ane-usa@mindspring.com**;

іспанською: **ane@n-e.net**.

Дозвіл виданий на передрук цього буклету в його цілості, без змін чи додатків, а також у випадку, якщо передрук відбувається не на комерційній (безкоштовній) основі.

Цей документ доступний безкоштовно в Інтернеті, його можна закачати й видрукувати з наступних вебсторінок:

англійською: **www.greatcrusade.org**;

іспанською: **www.grancruzada.org**;

українською: **www.gbook.lviv.ua**.

Будь ласка, розповсюджуйте цей дар!

Якщо Ісус промовляє до вашого серця, коли ви читаете цю книжку, будь ласка, розповсюджуйте ці слова, передруковуючи або копіюючи їх для людей, які хочуть відкрити свої серця Новій Євангелізації. Закликайте Святого Духа, аби Він вів вас та дарував вам ті дари, які вам потрібно для правдивого навернення.

© А. Тиховліс, переклад з англійської, 2005

© Релігійне видавництво “Добра книжка”, 2010

ЗМІСТ

Звернення до читачів	5
Вступ	9

ЧАСТИНА ПЕРША. СМЕРТЬ – СМУТОК І НАДІЯ

Глава 1

Любов стукає у мої двері	11
Господня втіха	15

Глава 2

Навернення, солодкий дар від Бога	18
Ви ніколи не є самотніми	20
Допомога Марії, нашої Матері	22

Глава 3

Хвороба, терпіння та визволення	25
Підготовка духу	26
Ісус – завжди присутній	29
Насамперед воля Божа	31

Глава 4

День Найсвятішого Серця, час прощатися ...	34
Я повинна піти: дозвольте мені йти!	40

Глава 5

Її спадок: любов, покора та відвага	45
Дух злітає до Бога	46
Біль і Милосердя	49

Глава 6

Сповідь, смерть і преображення	52
Ніжні обійми Матері	58

Глава 7

Раптовий випадок: допомога у смерті	60
---	----

ЧАСТИНА ДРУГА: ТАЇНСТВО ПРИМИРЕННЯ

Глава 8

Ти береш геть гріхи світу... ..	65
---------------------------------	----

Глава 9

Ніжна мить примирення	71
Дар, даний священникові	74
Короткі заключні думки	76

Звернення до читачів

Ми прочитали зміст цього буклету, де Каталіна описує духовний досвід свого горя через смерть брата і матері, вона отримала спасенне вчення про Безмежне Милосердя Боже в останні моменти людського життя. Отож цей буклет змушує нас поміркувати над значенням смерті, яка, відповідно до Божественного Одкровення, є остаточним переходом від природного людського життя до іншого, надприродного, установленого самим Богом. Смерть – то кінець і доля усіх, тому що всі ми, без винятку, підлягаємо смерті й новому життю. Ці писання насамперед наголошують на тому, що Бог дає прощення тим, хто наближається до Нього із сокрушеним серцем, навіть у мить останнього подиху; так само, як розбійник, що висів біля Хреста, біля вмираючого Ісуса і отримав винагороду раю винятково через те, що визнав свої гріхи та благав у Ісуса Божественного Милосердя.

Смерть наших близьких наповнює нас великими стражданнями, але наша віра і впевненість у воскресінні зараджують нашому горю, перетворюючи його на духовну радість і глибокий мир у душі. Ця книга Каталіни веде нас до розуміння цих проблем, вона, без жодного сумніву, вплине на нашу подорож до остаточного пункту нашого життя. Бог чекає на усіх, однак не всі стають гідними Божественної нагороди. Сцена муки матері Каталіни, хоч і є миттю глибокого горя, проте вона – чудова мить, прославлена присутністю Бога, котрий готовий прийняти її у Своє Царство з хором ангелів, який оточує її у найважливішу хвилину. Якщо минуца людська перемога наповнює тих, хто її досягає, великим задоволенням і радістю, то наскільки більше наша душа буде наповненою нескінченною радістю через знання того, що у самій миті смерті криється перемога над цією смертю. Це – те місце, що ми переживаємо у цій книзі Каталіни, яка перебуває в горі й муці через смерть своєї улюбленої матері, однак відчуває глибоке

задоволення, знаючи, що жінка, котра привела її на цей світ, переходить від цієї землі у вічність у супроводженні Христа, Пречистої Діви, нашої Матері, та ангелів Божих, аби отримати вінок перемоги.

Нехай Бог у Своєму Милосерді дасть нам покаєння за наші гріхи та прощення, щоб ми могли одержати святую смерть. Те, що Каталіна описала у цій книзі, прищепить людям, котрі читатимуть її з увагою і без упередження, запевнення і повноту віри у Боже Милосердя. У той же час, вона служитиме для того, щоб люди надавали більше значення потребі відновити свій союз із Богом через Таїнство Прощення.

Ці роздуми спонукають мене рекомендувати прочитати цю маленьку книгу, котра приносить коштовні духовні плоди.

*† Рене Фернандез А.
Архієпископ-емерит Кочабамби*

БОЖЕСТВЕННЕ ПРОВИДІННЯ

*“Зміцнися молитвою,
бо в той час, коли складатимеш рахунок
передо Мною,
будеш самотньою і нагою...
із повними або порожніми руками”
(Ісус Каталіні – червень 2003 р.)*

Пам’яті моєї матері... †27 червня 2003
*(Свято Найсвятішого Серця Ісуса і
Матері Божої Неустанної Помочі)*

**Пам’яті мого брата Карлоса...
†7 червня 2003**
*(Напередодні П’ятидесятниці і першої
суботи місяця...)*

**...Вони залишили нам приклад
любові й миру,
приносячи свої болі й терпіння для
порятунку душ...**

ВСТУП

Дорогі брати і сестри!

Ви тримаєте у своїх руках досвід вашої сестри, котра, за наказом Божим, розділяє з вами свій глибокий життєвий досвід, важливий для душі кожної людини.

Ми, котрі переживали з нею ці події протягом багатьох літ, щиро підтверджуємо автентичність та сердечність цих слів. Ми вважаємо, що цей божественний дар є відповіддю на потребу сучасних людей в інформації про ці речі, до котрих сьогодні ставляться з надмірною поверховістю.

Смерть не означає кінець життя. Вона, швидше, є “народженням для вічного життя”, але люди воюють проти цього, вони кидають виклик цьому, вони в багатьох випадках просто відхиляють цю думку. Так люди демонструють недостатню готовність витримати випробування, котре доля дає душі – або до живої вічності з Богом, або назавжди далеко від Нього.

Це випробування вписане в буття кожної людини від її зачаття, незалежно чи вірить вона

в це, чи ні. Ми усі, кожен у свій час, будемо змушені стати перед Творцем і тоді процес визначення нашої долі дійде до свого завершення.

Ця збірка попереджає нас і вказує на важливість життя в ласці Божій, важливість використання без страху цих засобів, котрі Ісус Христос сам установив: Сповідь, Євхаристія та Оливопомазання – Таїнства, які цілюють, освячують та відновлюють стан ласки.

Отже, ми запрошуємо всіх братів і сестер, які бажають слухати, не чекати занадто довго, щоби навернутися до Бога... Хто ж може гарантувати, що завтра ви будете мати час, щоби це зробити? Біжіть до фонтанів ласки! Сподивайтеся на Хрест знову і знову, поклоніться перед Ісусом, Богом Любові, котрий тільки чекає на повернення Його дітей, живих і здорових.

Видавці

“Це промовивши, показав їм руки й бік. І врадувались учні, побачивши Господа. І ще раз Ісус їм каже: “Мир вам! Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас”. Це промовивши, дихнув на них і каже їм: Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються”. (Ів. 20, 20,23).

ЧАСТИНА ПЕРША

СМЕРТЬ – СМУТОК І НАДІЯ

А Бог сказав до нього: “Безумний! Цієї ж ночі душу твою заберуть у тебе, а те, що ти зібрав, кому воно буде? Отак воно з тим, хто збирає для себе, замість того, щоби багатіти в Бога”.

ГЛАВА 1

ЛЮБОВ СТУКАЄ У МОЇ ДВЕРІ

Наприкінці травня я поїхала до Помаранчевого штату (Каліфорнія) у Сплучених

Штатах у супроводі свого духовного наставника та одного подружжя, наших дуже дорогих друзів. Тоді моя мати була дуже хвора, і Господь попросив, щоб я купила чорний одяг для жалоби своєї родини.

Я зателефонувала додому, щоб запитати про стан здоров'я своєї матері, мені сказали, що воно стабільне. Мені також сказали, що мій брат Карлос прибуде, аби бути з нами протягом цих таких важких для нас днів.

Хоча я знала, що особливий пошук чорного одягу для жалоби моєї родини – це не найважливіша справа, однак це мало зміст, тому що одяг жалоби стосувався смерті тієї, кого я любила, – у цьому випадку я думала про свою матір. Зважаючи на те, як Господь веде мене, я зрозуміла, що мушу готувати свій дух та настрої своєї родини.

Раніше, за кілька днів до цього, Господь попросив мого духовного провідника і мене проводити одну годину нічної адорації

за надолуження за наші гріхи, гріхи наших родин та гріхи цілого світу протягом одного місяця.

Шостого червня, за два дні до П'ятидесятниці, Господь продиктував мені, як звичайно, декілька біблійних цитат, щоб над ними поміркувати. Тоді Він додав:

“Попроси про особливу допомогу для виконання домашньої роботи протягом суботи; Я потребую, щоб ти була майже самотньою, разом зі Мною”.

Я зрозуміла, що Господь хотів, щоб я покинула інші справи: я повинна була бути доступною для Нього, молитися і чекати на Нього, коли Він говоритиме зі мною. Мені сказали, що мій брат Карлос все ж не зможе прибути, тому що має проблему з нирками.

У суботу вранці, 7-го червня, у переддень П'ятидесятниці, Господь сказав мені після молитви “Часів”:

“Я хочу, щоб ти була доступною; не думай про інші справи . Я розраховую на

вас обох; дозвольте іншим робити те, що вони планують. Потрібно, щоб ви знали, як діяти спокійно і твердо. І дійсно важливе – це любов, яка виявляється в усьому, що ви робите”.

Під час наших ранкових молитов, мого духовного провідника і мене відвідала одна особа, щоб приєднатися до нас у молитві. Пізніше прибув мій син із несподіваною і страшною новиною: мій брат Карлос помер у Болівії, моїй рідній країні.

Я клякнула перед Найсвятішими Тайнами і почала плакати, запитуючи Господа, чому Він забрав мого брата тоді, коли коли він не був готовим. Саме так я вважала. Я переживала, тому що мій брат був розлученим і тепер вступив у повторний шлюб з іншою жінкою та не міг одержувати Святого Причастя. Ця ситуація дуже його мордувала, особливо тому, що він став учасником нашого апостоляту і почав провадити життя інтенсивної молитви.

Ми не могли розповісти цієї новини матері, оскільки вона перебувала в заключній стадії хвороби. Ми вирішили, що наступного дня я поїду назад у Болівію разом зі своїм сином. Я повернулася до своєї кімнати, щоб молитися за душу свого брата. Просила милосердя, порятунку, і щоб мої молитви були вчасними та помічними для його спасіння.

ГОСПОДНЯ ВТІХА

Несподівано відчула глибокий мир і внутрішню радість, таку величезну, що захотілося сміятися і співати. Мій стан злякав мене, і я попросила, щоб Господь вів мене через те, що трапилося зі мною.

Тоді він сказав мені: *“Дивися на Мене!”*

Я пильно подивилася на розп’яття поруч із моїм ліжком. Воно почало просвітлюватися, а Господь продовжував:

“Знову говорю тобі: хіба ти не бачиш, що Мої руки широко простягнені до тебе?..

Твій батько і брат – уже поруч зі Мною... зі Мною, тому, що Моє милосердя охопило їх. Ось твоя радість: він уже спасений¹

Пізніше, під час вечері, ми говорили про смерть мого брата, і Господь продиктував нам біблійний вірш, Дії 7:55-56, де говориться: “Повний Духа Святого, дивлячись у небо, побачив славу Богу й Ісуса, який стояв по правиці Бога, і мовив: “Ось бачу відкрите небо і Сина Чоловічого, який стоїть по правиці Бога”.

Прочитавши цей вірш, я відчула, що ще більше заспокоїлася. Тієї ночі мій духовний провідник служив Літургію за мого брата. Я попросила, щоб Господь повідомив мені про стан душі мого брата, дозволив мені відчувати хоч дещо, і Він, у Його нескінченному Милосерді, дозволив мені внут-

¹ Примітка: У цій книзі Каталіна використовує три крапки, щоб вказати на паузу під час диктування або потребу зробити паузу в читанні, щоб поміркувати над словами.

рішньо почути голос мого брата, котрий казав мені, що він дуже щасливий. Це звучало надзвичайно радісно і захоплююче.

Наступного дня, у неділю, 8-го числа, коли я готувалася їхати на його похорон та збирала свій багаж, мене почали боліти ліва рука і груди. Я сконтактувалася зі своєю родиною в Болівії, вони радили мені не їхати, бо переживали, що в таких важких обставинах моє здоров'я погіршиться. Навіть у цьому випадку, я мала глибоке бажання бути біля нього. Брат мій – наче син мені: будучи на шість років молодшим за мене, він у дитинстві називав мене “мамою”.

Як завжди, я вирішила все покласти в Господні руки, попросиши Його, щоб вів мене. Увійшовши до кімнати своєї матері, щоб попросити благословення на щасливу подорож, я сказала їй, що мушу від'їхати за кордон. Але вона почала плакати, як ніколи раніше, і попросила, щоб я не їхала, бо

вона мене дуже любить і потребує моєї присутності. Тоді я зрозуміла, що Господь бажає, щоб я не їхала. Мій син мав вирушити замість мене. Моя донька вже піклувалася ситуацією, а чоловік готував усе для поминок. Це рішення було дуже болісним, однак я повинна була залишатися зі своєю матір'ю, проводити із нею час протягом її останніх днів.

ГЛАВА 2 НАВЕРНЕННЯ, СОЛОДКИЙ ДАР ВІД БОГА

Пізніше нам розповіли, що коли Карлос повертався на батьківщину, відвідавши нас у січні, він попросив, щоби священник вислухав його сповідь та сказав йому сам, що зрозумів, що хоч він не міг отримати відпущення, усе ж покутує за свої гріхи з великим каяттям. Карлос знав, що сповідається Богові через священника та звертається до Його Божественного Милосердя.

Він попросив священника про молитви, бо сподівався швидко улагодити вимоги для проголошення його шлюбу недійсним. Карлос дуже прагнув допомогти собі формальною сповіддю та отримати очікуване прощення. Він хотів прийняти Святе Причастя, щоб об'єднатися з тим духовним досвідом, який переживали ми всі. Своєю поведінкою і наверненням мій брат уже розпочав поправу за помилки минулого життя.

Згодом я довідалася, що Карлос щодня молився вервицю з родиною. Він робив фізичні вправи через проблеми із серцем, тож протягом прогулянок відмовляв усі п'ятнадцять Таємниць святої вервиці. Щонеділі разом з родиною відвідував церкву, беручи участь у Святій Літургії. Після Служби вони ще півгодини адорували перед Святими Тайнами.

Його смерть наступила зненацька, після дуже короткої, раптової та нищівної хвороби. Серцевий напад перервав його життя.

Ніхто не підозрював серйозність його стану, тому покладалися на медичні засоби. Не було достатньо часу на пошуки духовної допомоги. В останні хвилини його дружина просила, щоб він молився, і так, зі сльозами на очах, мій брат умер.

ВИ НІКОЛИ НЕ Є САМОТНІМИ

Одинадцятого червня я була дуже сумною насамперед тому, що повинна була стримувати свої сльози аби моя мама нічого не помітила. Я не могла серцем прийняти смерть свого молодого брата і почувала себе просто покинутою. Я бачила, що мій другий брат також дуже страждає, тому розуміла, що мушу бути сильною.

Я повинна була приховати мій біль, начебто відкинути якусь річ, щоби прийняти неминучу смерть своєї матері, оскільки я розуміла, що наближаються її останні дні. За два місяці до цього, в іншій поїзді, я здивувала саму себе, запевняючи близь-

ких друзів, що Господь візьме мою матір у день Пресвятого Серця Ісуса. Я так думала, так відчувала, начеб то це було написано на моїй плоті.

Тієї ночі, 11 червня, після моїх молитов, Господь продиктував мені:

“Моя доню, Я ніколи не покидав тебе. Я хочу, щоб ти багато думала про ті ночі, протягом яких Я дозволяв тобі частково відчувати смак небесного блаженства.

Роздумуй про Спільність святих, і в такий спосіб зрозумієш, що прощання із твоїм дорогим братом перетвориться на радість для твоєї родини, радість, яка принесе їм розраду.

Пам'ятай, що блаженні охоплюють своїм світлом всіх вас, і будь упевнена, що через цю церковну єдність ті, котрі передували тобі, котрі відійшли, сповнені любові, тепер допомагають вам своїми молитвами. Вони близькі до вас усіх, щоби заспокоювати вас у ваших смутках,

зміцнювати вас у випробуваннях, забирати перешкоди на вашому шляху і допомагати вам переборювати пастки, котрі вам наставляє супротивник.

Я підготував тебе і вів тебе, щоби ти провадила свою родину в жалобі. Чи прийняла б ти це з тією ж покірністю, якби Я сказав тобі, що жалоба ця була задля твого молодшого брата? І, зіштовхнувшись із Божественною волею, ти, мала істота, що ти зробила б?"

ДОПОМОГА МАРІЇ, НАШОЇ МАТЕРІ

Ісус продовжував промовляти:

"Моя Мати підготувала цю душу, щоб вона була готовою отримати Моє Милосердя. Може, цей відхід є передчасним у людських вимірах, але він навчив усіх вас жити з вашими запаленими лампами, прагнути щоденної святості, не такої, яку зауважують люди, бо вона не має ніякої цінності в Моїх очах, а швидше навіть засмучує Мене.

Мені сумно спостерігати за зовні релігійною поведінкою багатьох Моїх дітей, далеких від переживання цього, котра служить тільки для переслідування їхньої особистої вигоди. Вони обманюють людей, щоб забрати владу і використати її, щоб виділитися, керуючи речами відповідно до своїх примх й уявлень.

А що думає Ісус? – Ось що вони повинні запитувати себе, коли гордість, дух лицемірної критики захоплює їхні душі.

Моя маленька, віддай Мені все, що обтяжує, що здається таким, що ламає твою силу. Є дуже багато душ, які потрібно врятувати! Протягом усього цього тижня ти і священник продовжуватимете Годину нічної адорації, яка триватиме з четверга, коли поминається Моє Вічне Священство, і аж до наступного четверга, протягом якої ти будеш молитися вервицю і своїми молитвами надолуження потішиши Мене за багатьох, хто відкидає Моє Євхаристійне Серце.

(...) Зміцнися молитвою, бо тоді, коли складатимеш рахунок передо Мною, будеш самотньою і нагою... із повними або порожніми руками (...) Будь щедрою у своїй самовіддачі, без егоїзму, помсти, нечистоти та невдячності. Це – особисте рішення кожного: належати до цієї групи чи спричиняти розлад того, що дійсно важливе для Мене.

Дуже сумно бачити на землі кожен випадок, котрий дійсно руйнує заповідь любові до ближнього егоїзмом, заздрістю, ненавистю, поділом, розтрошуючи гідність Божих істот кувалдою внутрішнього рабства, яке робить їх жертвами пристрастей (...) Тримайся міцно руки Моєї Матері і щодня виконуй свою працю із певністю, що Мій Дух підсилює, захоплює і веде тебе.

Хіба ти не віриш, що Моя любов – безмежна і що вона може заповнити все? Посміхнися і спочинь у Моєму Серці”.

ГЛАВА 3 ХВОРОБА, ТЕРПІННЯ ТА ВИЗВОЛЕННЯ

У ніч на 21-е у мамі почалися дуже сильні болі. Ми провели ніч разом із медсестрою, не відпочиваючи взагалі. Мені було надзвичайно боляче бачити її страждання. Я просила, щоб Господь дозволив і мені терпіти ті болі, аби допомогти їй, але розуміла, що все це вона повинна витерпіти сама для очищення. Стогнути від болю, вона повторювала єдину фразу: “Моя Мати, моя Мати!”

У неділю 22-го вона багато страждала і постійно стогнала. Коли я була в церкві, то говорила з Господом і, молячись перед Його розп’яттям, я казала Йому приблизно ось що: “Господи, Ти з Хреста зжалився над болем Твоєї Матері. Проте я думаю, що Ти не бачив Її терпіння так, як я бачу страждання своєї матері: вона безперервно стогне. Благаю Тебе, Ісусе. Нехай вона живе згідно з Твоєю

волею стільки часу, скільки Ти хочеш, але дозволь їй не відчувати такого болю. Пошкодуй її страждання, тому що кожна її мука – ніби меч, який проникає в моє серце” (Я просила Його про це, плачучи).

Лікар приписав беззаспокійливій краплі. Коли я вступила додому, то дала їх їй. Однак я знаю, що то були не краплі, а Господь, який забрав її біль. Він дав мені те, що я просила Його протягом молитви. Болі припинилися майже негайно і цілковито. Вона більше не скаржилася, доки не померла.

Сам лікар був здивований тим, що трапилося, тому що він знав: лікування не матиме аж такого негайного, ще й настільки інтенсивного і тривалого ефекту.

ПІДГОТОВКА ДУХУ

Десь за десять днів до її смерті, під час бесіди, я запропонувала їй кілька днів відпочити на пляжі. Вона відповіла мені, що може “бачити” цю або ту людину (багато кого з тих, які померли). Оскільки мама

інколи втрачала ясність розуму через свій стан, ми не зважали на це, поки вона не сказала, що бачить мого брата, Карлоса. Він сказав їй, що на небесах океан набагато більший і красивіший, аніж на землі.

Я переконалася, що вона справді бачила людей, котрі вже не жили на цьому світі (їй ніхто не казав, що мій брат помер), то ж вирішила, що добре, що ці душі прийдуть, щоб підготувати її.

Однак, в останні дні мама казала, що бачить людей, котрі приходять, щоб мордувати її, вони ображали її і погано з нею поводитися.

Мій брат Едуардо сказав їй, що це – люди, що це люди, котрі не хочуть аби вона гідно прийняла Святе Причастя. Він запропонував, щоб вона відганяла їх, говорячи, що належить Ісусові. Ми зрозуміли, що мама спала дуже мало, наче боролася з кимсь. Вона будилася від жаху і казала нам рятуватися від тих людей, які її турбують.

Через цю ситуацію, ми вирішили, що будемо тримати увімкненим телевізор, налаштований на канал Матері Анжеліки (мережа EWTN)² протягом дня, щоб допомогти матері думати про Бога і перебувати в молитві. Уночі моя невістка, мій брат і я чергувалися, молячись за неї вервицю.

Намагаючись зрозуміти, чому її так “турбували”, я згадала, що якось мама розповіла мені про те, що один її друг привів її до ворожки... Я припустила, що це можливо, те, про що вона згадувала у (Таїнстві) Сповіді. Я попросила, щоби мій духовний провідник допоміг їй як священник. Припускаю, що вона висповідалася з цього, тому що з тих пір усі переслідування зникли. Навіть її обличчя змінилося: воно відображало спокій і насолоду, а друзі, які приходили її відвідати, казали, що вона стала іншою людиною.

² Всесвітня католицька мережа. (Прим. перекладача.)

Тут я повинна зробити невеличке зауваження, щоб заохотити тих, хто читає ці рядки. Якщо коли-небудь ви вступали в такі акти, як пророкування, ворожіння, чарівництво, чаклунство, гадання на картах, то вартує висповідатися, тому що ми ніколи не знаємо, чим бавимосся і до яких страшних наслідків це може призвести.

ІСУС – ЗАВЖДИ ПРИСУТНІЙ

Під час моєї молитви, 23-го числа, Господь, знаючи, що я почуваю себе дуже самотньою, сказав мені: **“Моя улюблена, ось Я, відповідаю на твоє прохання. Однак Я не залишив тебе навіть на мить... Ти здаєшся самотньою, але Я – з тобою.**

Подумай про Мої Страсті в Гетсиманському саду; Я почував Себе самотнім.

Ти боїшся? Я теж боявся.

Тобі потрібно говорити з кимось? Говори зі Мною.

Тобі потрібна рука, щоб тебе потішила? Ось Моя.

Тобі потрібне плече, щоб поплакати? Зроби це на Моєму, і Я висушу твої сльози своїми поцілунками... Твої сльози змішаються із Моїми. Я не байдужий до твоїх страждань.

Тобі потрібний хтось, хто б молився з тобою? Тут є Мої святі, Мої ангели... Принеси Мені своє терпіння в цьому житті вигнання і тоді щоразу, коли я шукатиму тебе, ти будеш вільною від суму і зможеш насолоджуватися великим внутрішнім миром.

Віддай усе своє тільки Моїй Божественній Волі. Дозволь Моєму Святому Духові вести тебе, будь вдячною за Його щедрі дари..."

Тоді, як це часто я роблю, я запитала Господа, чи Він є в мені, а я в Ньому. Він відповів:

"Так, ти в Мені, а Я у тобі, але пам'ятай це щомиті. Тепер прочитай Псалом 121..."

НАСАМПЕРЕД ВОЛЯ БОЖА

25-го числа я дуже втомилася через внутрішнє страждання, боячись іще більшого страждання. Тоді я почула голос Непорочної Діви:

"Діти, ви не повинні боятися страждань, тому що страх перешкоджає вам чинити Божу волю.

Понад усе ви повинні приймати Божу волю, чи це щасливі, чи несподівані та неприємні події.

Ви всі повинні просити про дух постійної молитви, щоб жити і вести своє життя з відвагою, з любові до Господа, навіть коли воно видається гірким і повним страждань.

На жаль, багато Моїх дітей прагнуть то одну річ, то іншу, а коли її одержують, то виявляється, що вона не принесла їм щастя, на яке вони сподівалися...

Як сумує Моє Материнське Серце, коли вони скаржаться на людей навколо

них, на місця, де вони живуть тепер. Ці діти при будь-яких обставинах та з ким би вони не були, будуть почувати себе так само, бо зміна повинна статися зсередини.

Пам'ятайте (Мої діти), що тільки переборюючи свої помилки і відкидаючи егоїзм, ви досягнете шляху святості. Не погоджуйтеся зі своїми помилками; замість цього воюйте з ними, застосовуючи протилежну чесноту. Виявляйте більше занепокоєння іншими і трохи забудьте про себе самих. Пізнайте, чим насправді є гріх: образою Господа й упадком людини.

Моя улюблена, знайди притулок для своїх страждань на грудях своєї Небесної Матері. Я ніколи не покину тебе, Я молюся за твої сили. Думай про св. Івана Богослова, та, як і він, благослови материнську утробу, на яку зглянувся Всевишній, повний Любові.

Миру, миру, миру... Проси, щоб Господь дав тобі ласку миру в кожному моменті життя”.

І тоді я з великою любов'ю наблизилася до своєї любові мами і, поклавши свої руки на її лоно, сказала: “Мамо, нехай буде благословенна твоя утроба, бо Бог, повний Любові, споглянув на неї, щоби ти привела нас у життя”.

Цілуючи мене, вона відповіла: “Щаслива ти, любове моєї любові, тому що ти стала матір'ю своєму батькові, а тепер ти ще й матір твоєї матері...” Я думаю, що найкращий спадок, який я б могла одержати від обох моїх батьків, це було б почути ці слова від них перед тим, як вони померли.

Тієї ночі, після моїх молитов, коли я прощалася з Ісусом, я сказала Йому: “Я укладу з Тобою, Господи, угоду. Я обміняю на якийсь час Твоє Серце на своє... Звісно, Ти вільний, але знаєш, чому я прошу це від Тебе? Тому що, якщо Ти дасиш мені своє

Серце, Ти освятиш мене, а коли одержиш моє гідке, маленьке і негідне серце, коли воно ввійде у Тебе, Ти освятиш його...”

ГЛАВА 4

ДЕНЬ НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ, ЧАС ПРОЩАТИСЯ

У перші кілька хвилин 27-го числа, на свято Найсвятішого Серця Ісусового, приблизно десять хвилин після опівночі, я почала молитися, і відбувся наступний діалог. Ісус сказав мені:

“Люби Мене!”

У кому сьогодні Ти хочеш, щоб я любила Тебе, мій Господи?”

“У тих, хто травмував тебе”.

“Тоді мені потрібно любити багатьох”.

Не так багатьох, як тих, хто травмував Мене, і Я люблю їх”.

Я відчула велику насолоду. Я подумала про всіх людей, які ранили і травмували мене. Я відчувала тільки любов. Бажала

виразити це і сказати їм усім. Без сумніву, ця величезна любов – то Любов, яку Ісус відчуває до усіх нас. Я сказала Господеві:

“Я хотіла би бути першою, хто поцілує Твоє Пресвяте Серце сьогодні”.

Ісус відповів: **“Коли вибило дванадцятую годину, Моє Серце поцілувало твоє. Пам’ятай протягом цілого дня, що я підтримую тебе”.**

Уранці під час своїх молитов я сказала Господеві, що, якби я повинна була вибрати для Нього день, коли забрати мою матір, то це був би день Найсвятішого Серця Ісусового, тобто цей день. Тоді я сказала Йому щось таке: “Якби Ти був на моєму місці, Ти також хотів би, Щоб Твоя Мати йшла на Небеса у цей день. Сьогодні я передаю її Тобі з усією моєю любов’ю”.

Приблизно о 14:45 моїй матері стало гірше. Вени на її шиї напухли, і почалися муки. На відміну від попередніх днів, сьогодні вона пробудилася ясною, наче б

сказала вже все, що повинна була сказати. Ми прибігли, щоб допомогти їй, та вона заспокоїла нас. Вона попросила нас помолитися вервицю до Божого Милосердя. Вона повторювала молитву поміж судомами, під час котрих втратила багато крові, але все ж була цілком свідомою... Отож біль став змішуватися з радістю, страх із довірою, беспорядність із надією і любов'ю... в атмосфері побожних молитов та гімнів.

Мій духовний провідник повинен був служити вятку Літургію в парафії, то перед тим, як він поїхав, я попросила, щоб уділив матері ще раз Таїнство Оливопомазання. Вона одержала щоденне Святе Причастя, готуючись до цього важливого моменту. Вона попросила у священника благословення і сказала йому: “Отче, завжди пам’ятайте мене, не забувайте мене у своїх молитвах”.

Те, що ми пережили вдома, буде незабутнім для всіх нас – тих, хто був із матір’ю.

Ми змогли пережити любов Божу, живу й присутню у такій слабкій та тендітній жінці.

Я маю тільки слова подяки лікареві, який піклувався про мою маму під час її хвороби не тільки тому, що він – один із кращих фахівців, яких ми зустріли, але й тому, що він живе своєю католицькою вірою і дає цінні свідчення своїм життям, практикою своєї професії. Лікар саме поспішав на нараду, і тому ми викликали іншого. Однак ця людина мала зовсім інше ставлення. Зрештою я звернулася до Господа, щоби Він вів нас.

Вважаю, що обов’язково слід зауважити, що у важких обставинах потрібно знати доброго практикуючого віруючого лікаря, чутливого до страждань родини, яка збирається навколо невиліковно хворої дорогої людини. Лікарі повинні розуміти, що пацієнти – це люди і що вони потребують не тільки рецептів, але й близькості, безпеки, поваги, довіри та любові, якої вимагає така професія.

Усвідомлюючи, що настає кінець, я вирішила, що ми повинні попроситися з мамою так, як із тими, хто живе і вмирає в ласці Божій. Ми почали молитися знову на фоні духовної музики. Вона могла чути деякі Псалми, релігійні гімни, а також вервицю, яку ми молилися. Здавалося, що серед своїх страждань вона захоплена тим, що чує.

Біль мого брата Едуардо, його страждання травмували мене ще більше, тому що він був дуже чутливим. Я попросила у матері благословення, і вона уділила його кожному з нас.

Близько о пів на сьому вона сказала, що мусить піти з “ними”, і спробувала встати. Я сказала їй трохи почекати, заспокоїтися. Вона ж поглянула на мене розширеними зіницями і сказала: “Тепер, зараз!..” Спочатку я не зрозуміла її, але після того, як вона повторила це ще два чи три рази, я усвідомила, що вона хоче помолитися останню молитву вервиці до Божого Милосердя, бо промовила: “свя-

тий Боже, моя Мати, моя Мати”. Тоді ми почали повторювати за нею: “Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас”, “Ісусе, Маріє, Йосифе, рятуйте душі й рятуйте мою душу”, “Господи, у Твої руки я віддаю свого духа”. Вона повторила це кілька разів.

У неї був такий вигляд, ніби її душа хоче покинути тіло, а вона сама хоче піти тілом і душею водночас із таким ентузіазмом, який просто вразив нас.

У неї знову розпочалась кровотеча з носа і рота, і ми покляли її. Невдовзі мама покликала молоду жінку, яка допомагала в будинку, турбувалася про неї протягом майже чотирьох років, та сказала їй: “Доріс, піклуйтеся про мою доньку, моїх синів”. Після цього вона звернулася до мене: “Тепер ти будеш матір’ю своїм братам, так само, як була моєю матір’ю”... Наприкінці, прощаючись, вона кожному з нас сказала ще по декілька слів.

Я ПОВИННА ПІТИ: ДОЗВОЛЬТЕ МЕНІ ЙТИ!

Мати широко відкрила свої великі очі, наче щось шукала, постійно повторюючи: “Отче, мій дух...” і “тепер, тепер!”... Ми зрозуміли, що вона хотіла сказати ось що: “Отче, у Твої руки передаю свого духа”. Ми допомогли їй, і вона повторила це чотири рази... Тоді вона сказала: “Не зупиняйте мене; я повинна піти; дозвольте мені йти”.

Її руки стали дуже холодними. Я сказала їй без страху йти до рук Ісуса, сказала, що це – чудовий день, день Найсвятішого Серця, що ми всі проводжаємо її з радістю... Я почала співати “Поza сонцем я маю дiм...”, і вона приєдналася до моєї пісні. Тоді я проспівала колискову, вона також співала зі мною. Тим часом, інші довкола нас молилися святу вервицю.

Через деякий час вона сказала: “Я не можу піти! Я повинна спочатку побачити Непорочну Діву...”. Ми передали їй образ

Пречистої Диви Допомоги християн і сказали їй: “Вона – тут”.

Однак вона дивилася в іншому напрямку і відповіла: “Так, Вона вже тут; як Її ім’я?” Моя невістка, Аніта, запитала її: “Може, Марія, Допомога християн?” Вона сказала: “Ні”. Тоді Аніта запитала, чи це Пречиста Діва з острова Гваделупа. Вона відповіла: “Так, це Вона; це Її ім’я... Дайте місце Маміті³, дайте місце... Святий Боже..! Моя Мати..!Отче, у Твої руки..!” І, піднімаючи свою руку, начеб прагнучи захопити чиюсь руку (ми не могли бачити чию), вона втратила свідомість. Перебувала в такому стані менше хаїлини, тоді відійшла...

Такі великі страждання, особливо протягом останніх місяців, цілковито її висна-

³ У багатьох латиноамериканських країнах термін “*Mamita*” використовується, як звертання до Пречистої Диви. Він передає любов, повагу та підтверджує Її особисте та вселенське материнство. (Прим. Перекладача).

жили. Я думаю, ми навіть не сподівалися на таку святу безтурботну смерть.

Її поминки були такими ж скромними, як і вона сама. Ми не хотіли класти маму у труну; ми поклали її на ліжко, яке орендували у лікарні. Це примусило мене ще раз подумати про те, якою марною є прив'язаність до матеріальних речей, тому що тоді, коли ми покидаємо цей світ, ми, по правді, не маємо нічого.

Ми одягали маму в білу сукню, яку вона наполегливо просила підготувати для неї за кілька днів до цього. З похоронного бюро прибули люди, щоб підготувати її тіло. Я попросила тільки розп'яття з двома внутрішніми вогниками, без жодних стрічок та прикрас, оскільки їхня крикучість не відтворюватиме жалоби та почуттів родини.

Поминки (вдома) відвідали тільки ті родичі, які жили у цьому місті, основна група нашого Апостоляту, наш дуже дорогий друг, Аналупе, який прибув із Мехіко та я.

Серед усього цього болю ми дякували Господеві за людей, яких моя мама дуже любила: Девіда Лаго, який піклувався про все, наче був ще одним її сином, доктора Вільяма Розадо, який відклав сімейні обов'язки та займався всіма необхідними медичними документами, Мігуеля, Цецилію, Пепе... та решту групи, за кожного з його часткою прихильності та співчуття.

Священик, який провадить нашу групу, відслужив Літургію за померлих у спальні моєї мами, біля ліжка, де вона, здавалося, спала.

Утім наш прекрасний Господь забажав дати нам дещо більше для неї – наче вітальну поштівку, послану з Небес. Сестри Домініканки, наші дуже добрі друзі, вельми дорогі нам, прийшли до нашого будинку, аби співати на Святій Літургії. Здавалося, що ми перебуваємо десь дуже далеко від болю та від землі і чуємо тільки ангельські хори.

Ми чували цілу ніч, її обличчя було відкритим. Прибув священик, щоб бути з нами протягом декількох годин, наш друг, якого я особисто поважала і котрий великодушно запропонував відслужити Літургію в його церкві та занести її попіл.

Скільки любові виявили близькі нам люди! Особливо одна молода особа, Марта, котру я люблю так, наче вона моя донька. Вона була з нами наступних 24 години. Нехай Господь віддасть тобі за твою доброту, за те, що ти тоді склала мені компанію.

Так, були сльози, але не відчайдушні лементи. Ми молилися цілу ніч. О першій годині наступного дня матір узяли до крематорію. Я зателефонувала архієпископові, щоб попросити, аби він розповів мені про ці речі, бо в моїй (рідній) країні немає такої традиції, та його відповідь заспокоїла мене у цьому відношенні.

Коли тіло мами покидало будинок, я пішла до каплиці, щоби молитися вервицю

зі своїм духовним провідником (блаженним чоловіком, котрого послав Господь, щоби підтримати і врятувати мою дорогу маму). Я знала, що тільки молитва може дати мені спокій, якого я так бажаю. Члени нашого Апостоляту супроводжували її тіло, звертаючись до Діви Марії: “Прийди, відвідай нас, Пречиста Діво, прийди...”

Пізніше відправлено Літургію в атмосфері глибокої духовної радості й миру в каплиці Божого Милосердя. Там, у склепі, спочила моя мама, жінка, яка так щиро вірила у Боже Милосердя.

ГЛАВА 5 ЇЇ СПАДОК: ЛЮБОВ, ПОКОРА ТА ВІДВАГА

Те, що ми успадкували від неї, – це любов, яку вона залишила нам, її глибоку любов до інших, її чудову смиренність, котру бачили ті, які її знали, та зразкову відвагу й бажання відпокутувати за помилки, аби очиститися, коли досягне рук нашого Бога...

Я думаю з усмішкою: як же вона здивувалася, побачивши двох своїх дітей, які прощаються з нею, тут, на землі, та молодшу дитину, яка чекає її там, на небесах! Я не перестаю дякувати Господеві за те, що Він не покидав нас ні на хвилину, та люблячому Серцю нашої Небесної Матінки, яка наповнила цілий наш будинок глибоким ароматом квітів від тієї миті, коли у мами почалася агонія.

ДУХ ЗЛІТАЄ ДО БОГА

Було близько 21-ої години. Я молилася перед іконою Пресвятого Серця Ісуса. Раптом ікона почала наповнюватися світлом.

Серце почало рости, поки не досягло такого розміру, що переді мною було тільки золоте світло та нічого більше – все інше зникло.

Серед того світла я побачила жінку, спиною до мене, одягнену в довгу білу

сукню, яка була виткана ніби з туману. Мені здалося, наче вона летить, однак вертикально, так, наче біжить, але не переміщає ніг. Її довге волосся досягало середини спини, воно було каштанового кольору, досить хвилясте, прикрашене красивими натуральними білими квітами.

По обидва її боки було два ряди людей, які просувалися разом з нею. Вони були зодягнені у пастельні туніки: світло-блакитні, рожеві, зелені... я ледь зауважувала їх.

Раптом я подумала, що ця жінка може бути моєю мамою, але вона була молодою, і я не пригадувала, щоб коли-небудь бачила її з таким довгим волоссям... На якусь долю секунди вона повернулася, подивилася на мене, і я впізнала її! Вона мала найкрасивішу посмішку, але молоду, дуже молоду, продовжуючи свій політ до того величезного світла, яке очевидно було Божим Престолом.

Ця візія згладила мій біль, і я відчула глибокий мир. Я була оточена тією тишею,

яку колись відчувала, коли один священик, поклавши на мене руки, допоміг мені пізнати особливий стан, який називають “спочинком у душі”.

Я повинна сказати, що протягом Святої Літургії за померлих, коли тіло мами було в її спальні й коли священик виголошував проповідь, кажучи: “Нехай ангели заведуть тебе у рай; нехай мученики прийдуть, щоб привітати тебе, коли ти прибудеш і заберуть тебе у Святе Місто...”, тоді Ісус розмовляв зі мною:

“Саме це ти бачила...”, – сказав Він мені.

Я плакала від щастя, вдячна своєму Господеві за кожен Його ніжний дотик у ці миті такого великого болю. Дякую Тобі, Господи, що Ти піклуєшся, щоб у кожній дрібниці виявити Свою нескінченну любов до мене!

БІЛЬ І МИЛОСЕРДЯ

29-го числа Господь сказав мені:

“Золото перевіряється в палаючому вогні. Усе, що ти переживаєш, є потрібним для зростання... Я дуже люблю тебе. Вір цьому і люби Мене ще більше. Навіть, якщо ти думаєш, що не в змозі більше любити, все ж продовжуй вправлятися і старатися, бо любов подібна на гумовий контейнер, який розтягується, із тією єдиною різницею, що цей контейнер ніколи не трісне: він очищається, поки не стане шляхетним матеріалом”.

Пізніше Він продовжував:

“Моє бажання – щоб кожна душа була святою і змогла прийти до Мене в мить смерті та перебувати в Царстві, яке Отець приготував для неї від віків. Однак Я якнайбільше бажаю очистити душу ще на землі так, щоб вона не потребувала більше очищення, якщо може очиститися ще за життя. Саме тому, коли

людина добра і бажає пізнати Мене, любити Мене, зробити так, щоб Мене пізнали, і ще очиститися на землі, тоді Я роблю все, як гончар: формую цю глину, іноді додаючи ще небагато води, щоб очистити масу, або ж б'ю та стискаю цю масу, щоб пом'якшити її. І коли вона готова, Я випікаю її в палаючій печі чесно, щоб зробити її ніжною на дотик, світлою та гідною бути представленою і принесеною Цареві”.

Хоча я була впевненою в тому, що бачила подорож своєї матері до Престолу Божого, я продовжувала задавати собі питання, чи її душа повинна ще якийсь час відпокутувати у Чистилищі... Тоді Господь сказав мені:

“Чому ти дозволяєш дияволу сіяти сумнів у твоїх думках? Довір'яй і молися... Жоден із вас не зрозуміє цього, поки ви ще перебуваєте на цьому світі, але навіть, якщо ви майже впевнені (так, як Я по-

казав деяким вибраним душам), що ваші покійні вже в раю, все ж продовжуйте молитися за них, тому що так ви додаєте їм те, чого їм бракує, або збільшуєте те, що душі інших близьких вам людей приносять у своїх руках, коли постають переді Мною.

Коли Я сказав “Прийдіть до Мене всі, обтяжені або стомлені...”, Я також сказав це і вам. Багато речей, які Я допускаю або посилаю, ви іноді вважаєте пустими або несправедливими. Віра повинна вчити всіх вас, що Я планую все на добро. Пам'ятайте, що душа, котра підтримує в собі мир та віру під час важких ситуацій, має право очікувати на Мою Любов та її дари”.

Особливим даром Бога для нас стали відвідини Міжнародного Церковного Радника, нашого великого друга, священника, щедро помазаного Господом, котрий разом із своїм духовним провідником відправив

Службу Божу за здоров'я та прощення. Там ми дуже глибоко відчували живу присутність Ісуса в любові й милосерді для цієї категорії Його страждаючих людей.

Моя родина і одне подружжя, яке ми дуже любимо і якому будемо завжди вдячні, брали участь у цій Літургії Євхаристії. Скільки бруду мусіло вийти з душі кожної людини! Ми вдячні, що випробували це на собі.

ГЛАВА 6

СПОВІДЬ, СМЕРТЬ І

ПРЕОБРАЖЕННЯ

Минуло десять днів від дня смерті моєї дорогої мами, коли якось уранці, в моїй кімнаті, після моїх перших денних молитов, Господь попросив, аби я залишилася ще на декілька хвилин. Раптом, наче в кіно, перед моїми очима з'явилася сцена смерті моєї мами.

Тому мені необхідно повернутися до попередніх слів і повторити деякі фрази, які я вже сказала. Це дозволить глибше зро-

зуміти все, що трапалося того дня, який Господь дозволив мені побачити у повноті тільки згодом.

Отож я повертаюся до дня, коли померла моя мама. Я бачила її в цьому об'явленні.

Вона лежала в ліжку. Ми щойно поклали її на правий бік, я витирала кров, яка текла їй з носа, мама дивилася вище мене, у вікно. Вона стиснула мою руку і сказала: “Я хочу бути з тобою”.

“Ви боїтеся, моя дорога матусю?”, – я запитала її трохи стурбовано.

“Ні, не боюся, але я хочу бути з тобою”.

Тієї миті я побачила, що деякі люди підійшли близько до мене і до мами з правого боку. Я впізнала св. Йосифа, св. Антонія з Падуї, св. Розу з Ліми, св. Домініка з Гузмана та св. Сильвестра. Вони були за маминою головою, поруч із “Леопольдо” (це – ім'я маминого ангела-хоронителя), дуже красивого молодого чоловіка, що, здавалося, мовився біля її колін, глядячи їй по голові.

Були й інші чоловіки й жінки, молоді та старі, десь біля сорока чоловік, усі вони молилися. Молодий чоловік, одягнений у білий стихар, ніс невелику золоту чашу в руках. Час від часу він опускав свою руку в ту чашу та діставав з неї дим, посилаючи його нагору, як кадило.

Так він, здавалося, перешкоджав наближатися якимсь темним тіням, котрих ми могли бачити на деякій відстані від спальні: вони боялися підійти ближче.

Молодий чоловік ворухив своїми вусами, наче промовляв якусь молитву. Далі він перекинув ту чашу до іншої руки, а іншою робив теж саме, кидаючи дим із чаші в повітря. Він обійшов навколо всіх людей, які оточували ліжко моєї мами. Я була вражена такою кількістю людей. Тоді Ісус заговорив зі мною:

“Її святі покровителі та душі, котрі вона допомогла врятувати своїми молитвами і терпіннями, незважаючи на те, що вона їх не знала, прибули, щоб супроводжувати її під час її подорожі”.

Коли ми перевернули матір на інший бік, щоби змінити одяг, вона сказала: “Це – мій час іти з ними”, – вона дивилася через моє плече.

Ми радили їй заспокоїтися. Ми співали для неї Псалом, а вона його повторювала. Вона відкрила очі майже у подиві, начеб розглядала дещо, що не могла висловити, і сказала: “Увімкніть світло!” Ми зробили це, але зрозуміли, що вона більше не може бачити те, що на землі, а тільки те, що поза нею. Тоді вона сказала, стискаючи мою руку: “Святий Боже, тепер!.. Святий Боже... тепер!” Вона, здавалося, благала мене молитися, повторювати коротку молитву: “Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас і цілий світ!”

Мама повторила цю коротку молитву кілька разів, наполегливо: “Я повинна піти”. Вона рухала ногами, наче йшла, і вигукнула: “Не зупиняйте мене”... І ще раз повторила: “Святий Боже, Святий Кріпкий... помилуй мене і цілий світ”.

Усі ми почали молитися вервицю до Божого Милосердя. Водночас вона повторювала свої молитви, наполегливо викликаючи: “Отче, мого духа! Тепер!.. Тепер!..” Вона не пам’ятала повної молитви. Тоді ми стали говорити: “Отче, у Твої руки я віддаю свого духа...”, розуміючи, що це – те, що вона хотіла сказати... Вона погодилася і прийняла ці слова.

Видіння продовжувалося. Я помітила, що зліва до мами почала прибувати інша група людей, і серед них я впізнала фігуру свого батька, одну з моїх бабусь, тітку, яка жила з нами, та інших людей, обличчя котрих я не могла чітко бачити. Я була просто засліпленою тим, що побачила, але, попри це, намагалася сконцентруватися на своїй матері.

Перед нею було запалене світло, і я бачила, як, наче спускаючись зі стелі, наближалися, співаючи, хори ангелів. Вони сформували два ряди і досягнувши нас, відокремилися, щоб оточити місце. Усе було дуже урочистим. У цю мить мама сказала,

ніби звертаючись до людей, що вона впевнена: вони прибули, щоб супроводжувати її в подорожі:

“Зачекайте, я повинна спочатку побачити Пречисту Діву!”

Мій брат сказав: “Мамо, Господь – тут. Він чекає вас...” Він сказав це тому, що раніше мама казала, що бачить Господа. Вона ж відповіла: “Я ще повинна побачити Пречисту...”

Багато разів вона чула, що Діва Марія забирає душі тих, хто, чекаючи на смерть, молився вервицю.

Ми дали їй ікону Неустанної Помочі, щоб вона могла дивитись на Пречисту Діву, думаючи, що це саме те, що вона хоче бачити. Утім вона дивилася кудись понад картину. Нам тоді здалося, що вона більше не може бачити речі цього світу, а тільки іншого... Раптом вона сказала: “Я бачу Її там; ось Вона... Дайте місце Маміті! Ми повинні просити прощення у Пречистої Диви...”

НІЖНІ ОБІЙМИ МАТЕРІ

Я побачила, що Пречиста Діва спустилася з Небес. Вона зупинилася у ногах моєї матері, перебуваючи у повітрі. Вона простягла Свої руки до моєї мами. В одній руці Пречиста Діва несла білу сукню. Моя мати простягла свою руку, наче хотіла щось взяти або до чогось доторкнутися. Я помітила, як Пречиста Діва взяла її за руку. Мама знепритомніла тієї ж миті, менше, ніж за хвилину вона відійшла.

Коли її голова завмерла на моїй руці, бо я тримала її, я подумала, що вся ця візія зникне, але тут же засвідчила мить, коли душа моєї мами знялася вгору, відокремлюючись від тіла.

Вона наближалася до Пречистої Діви, і Богородиця обома руками подала їй білу сукню, немов знаючи її розмір по довжині її нічної сорочки, яку вона мала на собі. Моя мама відразу ж виявилася зодягнуеною в цю сукню. Пречиста Діва випромінювала велику ніжність. Вона посміхнулася та обняла

мою маму, поклавши Свою руку на мамину спину. Мама зробила те ж саме, схиливши голову на плечі Пречистої Діви, і вони піднялися разом з людьми, котрі їх супроводжували.

Спальня стала майже порожньою. Св. Йосиф дивився на нас. Він торкнувся рукою св. Сильвестра, а св. Сильвестр передав Його благословення всім нам. Тоді повернувся і пішов, його супроводжував св. Йосиф.

Ісус сказав мені дуже урочисто:

“Скажи це світові, так, щоб усі люди оцінили ту Ласку, котра дається зі смертю, коли хтось відходить, супроводжуваний Небесами. Зосередженість, сконцентрованість у той момент повинна бути абсолютною, тому що частина Небес перебуває в тій кімнаті. Це – момент, в який Господь відвідує те місце”.

Коли видіння закінчилося, я стала на коліна, плачучи, щоб подякувати Богові за те, що Він обдарував мене цією ласкою і

дозволив мені бачити це чудо. Диво, яке сьогодні я можу принести світові, щоб усі зрозуміли важливість і обов'язок, котрий ми маємо: допомагати своїм близьким, які вмирають та всім іншим умираючим, щоб вони могли щасливо почати свою подорож до вічності Божої Любові.

ГЛАВА 7

РАПТОВИЙ ВИПАДОК: ДОПОМОГА У СМЕРТІ

Через декілька днів, коли я саме молилася вервицю до Божого Милосердя, почула голос Господа, який говорив мені: ***“Зверни велику увагу на те, що ти будеш бачити. Не бійся, потрібно, щоб ти бачила це”.***

Тоді я мала видіння кімнати у лікаря. Помирав один пан, віком десь 50-65 років (я не могла визначити точно його вік, тому що він виглядав хворим і втомленим).

Біля нього було ще кілька людей, деякі плакали, але всі очікували його смерті.

Дехто різко ридав. Тіло того чоловіка здригалось від болю. Він знав, що помирає. Проте й на смертному одрі гнів потрясав ним, він сердито говорив, закидаючи люттю: ***“Чому я повинен померти..! Як Господь може допустити, щоб я помер..! Зробіть щось... я не хочу вмирати!”***

Він боровся з неминучою смертю. Важко описати його боротьбу, його тортури, відсутність спокою і миру. Мене вразило те, що люди, котрі були з ним, нічого не робили, щоб принести цій душі мир. Ніхто не молився.

У зовнішньому коридорі я побачила невеликий балкон, де якісь люди говорили, сміялися, деякі пили і курили. Вони зовсім не усвідомлювали важливості конання для цього хворого, який, напевно, був їм близькою людиною. Ця сцена, можливо, була одним із щоденних випадків.

Тоді я побачила, що приїхала черниця, і Господь сказав мені:

“Її послала Моя Мати”.

Тоді я побачила Пречисту Діву. Вона споглядала на це місце на віддалі, склавши Свої руки у молитві, сльози стікали по Її обличчю. Поруч із хворим стояв ангел з дуже сумним поглядом. Одною рукою він затуляв своє обличчя, а іншою торкався хворого. Тоді ангел встав і руками пробував відіпхати безліч тіней, які наближалися до того чоловіка. Ці тіні були потворними, вони наче мали голови оленів, ведмедів, коней. Я не могла їх бачити чіткіше, тому що вони були тінями.

Коли черниця ввійшла до кімнати, вона наблизилася до ліжка і взяла руку вмираючого. Вона спробувала дати йому святу іконку, щось кажучи. Тоді чоловік підняв руку на знак відмови. Черниця наполягала, ще раз пропонуючи йому іконку, але чоловік захвилювався, замахав руками на знак відмови. Він роздратовано скрикнув. Черниця покинула кімнату дуже сумною.

У коридорі вона взяла вервицю і почала молитися. Люди, які дивилися на неї, глумливо посміхалися. Вони не розуміли важливості її молитви саме в цей час. Вона запросила і їх до молитви, але їхні очі були пустими, гримаси ясно свідчили про байдужість.

Через кілька хвилин той чоловік помер. Мені дано було бачити, як його душа виходила з тіла, як усі ті тіні кинулися на неї, кожна з них тягла і волокла її до себе, як люті тварини, вовки або собаки, які ділили свою здобич. Раптом ангел став перед ними і наказав, піднявши свої руки:

“Зупиніться! Дозвольте йому йти. Спочатку він повинен стати перед Престолом Божим, щоб бути судженим!”

Деякі люди почали дуже тяжко плакати над покійником, битися в істериці.

Тут я зрозуміла в чому полягає відмінність, коли ми прощаємося з душею, яка перебуває в мирі й відходить з надією, що спочине в Милосерді Божім.

ЧАСТИНА ДРУГА:

ТАЇНСТВО ПРИМИРЕННЯ

“Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і одну з них загубить, не зоставить дев’янтдесят дев’ять у пустелі та не піде шукати загублену, поки її не знайде? А, знайшовши, кладе її собі, радіючи, на плечі, й, повернувшись додому, скликає друзів та сусідів і до них каже: “Радійте зо мною, бо я знайшов овечку, що була загубилась”. Отак, кажу вам, що на Небі буде більша радість над одним грішником, що кається, ніж над дев’янтдесят дев’ятьма праведниками, що їм не треба покаяння. Або котра жінка, маючи десять драхм, і як одну загубила, не засвітить світла, не замітатиме своєї хати й не шукатиме її старанно, поки не знайде?”

(Лк. 15, 4-8).

ГЛАВА 8

ТИ БЕРЕШ ГЕТЬ ГРІХИ СВІТУ...

У вівторок, 8-го липня, ми поїхали до Козумеля, тому що нас запросили взяти там участь у конференції. Господь продиктував мені повідомлення для молодої особи, говорячи:

“Скажи їй, що Я довго очікував цієї хвилини і Я все ще чекаю на її самовіддачу”.

Це була молода особа, котра шукала нашого духовного провідника, щоб зробити сповідь з цілого свого життя. Коли я вручила їй повідомлення, вона заплакала. Тоді Господь попросив, щоб я допоміг їй.

Ми розмовляли до прибуття священика. Коли він з’явився, вони удвох перейшли до іншої кімнати, щоб молода особа могла висповідатися за ціле своє життя, я зненацька побачила велику кількість людей навколо неї, приблизно десять або дванадцять, котрі хотіли увійти разом з нею в кімнату для сповіді. Мене вразило побачене,

та незабаром я зрозуміла, що це – мій містичний досвід, і почала молитися.

З одного боку чула голоси – хтось голосно говорив, музику та поодинокі барабанні ритми. А з другого – хор людей, які співали, звертаючись до Фатімської Богородиці, а ще інший хор, чуть далі співав “Слава і благословення Богові Творцеві, Синові Спасителеві, та Святому Духові...!”

Я стала на коліна і попросила, щоб Господь освітив ту сповідь. Раптом почула лемент багатьох людей. Подивилася на місце, звідкіля йшов шум: це був балкон кімнати, де сповідалася молода особа.

Те, що бачила, було жахливим: гидкі фігури, спотворені істоти, які бігали і лементували, кидаючись з балкона в пустоту, вниз. Коли я підійшла до свого вікна, щоб бачити ті падіння, я більше нікого не зауважила.

Тієї миті до кімнати увійшов один наш приятель (це він просив, щоб отець висповідав цю молоду особу). Удвох ми чітко

чули шум ланцюгів та металу, що, здавалося, розривав дах і стіни. Ми почали молитися, і я сказала йому не боятися, бо то є типові звуки від роздратування диявола, який бачить, що душа забирається геть від нього. Він молився зі мною протягом декількох хвилин, а потім пішов.

Я молилася сама ще протягом кількох хвилин. Не знаю, скільки часу минуло, та раптово світло змусило мене відкрити очі. Я побачила, що стіна, яка відокремлювала мою кімнату від тієї, у якій відбувалася сповідь, зникла.

Я бачила молоду особу. Вона сиділа і сповідалася, але не перед священиком, а перед самим Ісусом! Наш Господь сидів на його місці. Я могла Його бачити: склавши руки, наче у молитві, оперся на них підборіддям. Він уважно слухав.

За молодою жінкою, біля дверей кімнати, притихла група людей. Серед них я побачила черницю, зодягнену в синє з чор-

ною наміткою. Поруч із нею виділявся ангел з дуже великими крилами, дуже величний, з величезним списом у правій руці, він споглядав ліворуч та праворуч, будучи наготові. Я подумала, що це, очевидно, св. Архангел Михаїл, або один із членів його Небесного воїнства.

Ззаду, з правого боку від Ісуса і молодої особи, яка сповідалася, я впізнала Непорочну Діву, Вона стояла, зодягнена як Матір Божа Неустанної Помочі, в сукні з перламутрового шовку, в темно-жовту чи кармінну мантию з емблемами, яку звичайно зображають на цьому образі.

Два дуже високі ангели стояли і тримали свої списи в руці, уважно спостерігаючи, як і ангел біля дверей. Вони були пильними й настороженими, наче охороняли Діву Марію, що й далі стояла, склавши руки в молитві й дивлячись на небо.

Позліталосся багато маленьких ангелів, вони були наче прозорими. У визначену

хвилину Ісус підняв праву руку, зупинивши долоню на певній відстані від голови молодої жінки. Його рука була повна світла, яке випромінювало золоті промені й покривало її цілу, перетворюючи її. Я бачила, як обличчя жінки змінювалося, наче хтось знімав із неї маску... Черстве раніше обличчя перетворилося на інше, шляхетніше, приємне та спокійне.

Коли Ісус уділяв прощення, Пречиста Діва стала на коліна і нахилила Свою голову, а всі істоти, які були навколо Неї, зробили те ж саме. Ісус підвівся, наблизився до каляльниці, і лише тоді я побачила священика там, де щойно сидів Ісус.

Господь обійняв молоду особу й поцілував її в щоку. Тоді обернувся, обійняв священика і також поцілував його в щоку. Водночас, усе наповнилося яскравим світлом, яке зникало, підіймаючись до стелі, а за ним почало зникати видіння і я знову побачила перед собою стіну.

Надавши мені такий винятковий містичний досвід, Господь заговорив зі мною і сказав:

“Якщо б ви (Мої діти) тільки знали, як перетворюється душа, котра зробила добру сповідь, ви б усі, хто є біля неї, вітали її на колінах, тому що завдяки освячуючій ласці така душа сповнена Святим Духом”.

Коли молода жінка вийшла зі сповіді, я щиро бажала стати перед нею на коліна, але замість цього я обійняла її з усією любов'ю, бо знала, що обіймаю людину, котру щойно обіймав Господь. Вона виглядала інакше, була набагато молодшою і дуже щасливою. Я розказала все своєму духовному провідникові, і ми молилися, дякуючи Богові.

Тієї ночі Господь попросив, щоб я підготувалася записати все, що побачила, для ведення книжки, присвяченої Таїнству Милосердя, Примирення, тобто цього тексту.

ГЛАВА 9

НІЖНА МИТЬ ПРИМИРЕННЯ

Через два дні Господь сказав, що ми працюватимемо далі, і раптом я опинилася в церкві перед групою людей, які чекали своєї черги до сповіді.

Там, на моїх очах, з'явилося багато тіней, фігур з людськими тілами і головами тварин. Вони оплутували мотузками людину, котра йшла на сповідь. Мотузки накидали на шию та на чоло й одночасно шепотіли щось у вуха.

Раптом одна з тих тіней обережно відокремилася від інших та набрала форму жінки, дуже провокаційно одягненої та намальованої, і пройшлася перед чоловіком, який вже йшов до сповіді. Він повернув голову, затримавши свої очі на ній. Ті жакливі істоти були раді, вони голосно сміялися. Ангел боровся руками, намагаючись відсунути її геть.

Інша людина, яка чекала на сповідь, дуже тиха і скромна молода особа, з маленьким

молитовником у руках читала і потім роздумувала. Тіні наблизилися до неї, єдиної, на потрібну відстань, але не могли її зв'язати. Очевидно, подумала я, її ангел сильніший за ті тіні.

Я продовжувала спостерігати, і коли ця молода жінка закінчила сповідь, вона була одягнена не так, як раніше. Вона мала на собі довгу перламутрову сукню, майже білу, та діадему з квітів на голові. Її оточили чотири ангели та йшли за нею до вітваря. Її обличчя боло повним миру. Там вона вклякнула на молитву, напевно на свою покуту, ангели також склали свої руки у молитві. Тоді видіння закінчилося і я знову побачила меблі в своєму будинку. Господь сказав мені:

“Ти тільки що бачила двох людей, котрі вступили до Тайнства Примирення. Один із них був неуважний і прийшов до сповідальниці без будь-якої попередньої підготовки. При таких обставинах усе, що той злий дух зробить, набирає більшої сили.

Інша молода особа молилася, готуючись до сповіді, просячи про допомогу з небес. Саме тому диявол не міг добратися до неї, а її ангел-хоронитель міг ліпше працювати на її захист, бо вона призивала його”.

Тоді Він додав:

“Кожен повинен молитися за тих, хто йде до сповіді так, щоб вони могли зробити добру сповідь, тому що вона може стати останньою в їхньому житті”.

Ісус дав мені зрозуміти, що всі люди, які є в церкві, можуть також допомагати своїми молитвами і сповідникові і тим, хто приступає до сповіді. Я була здивованою, що Ісус просив молитися за священика, бо кілька днів перед тим я особисто бачила, що саме Він відпускав гріхи замість священика.

Тоді Ісус сказав:

“Звичайно вони також потребують молитви. Вони також піддаються спокусам, відволіканню, утомі. Пам'ятай, що вони – люди”.

ДАР, ДАНИЙ СВЯЩЕНИКОВІ

Упродовж ночі Господь показав мені те, що трапилося, коли людина просить про сповідь, а священник не дає її через недбалість або легковажність. Ось що сказав Ісус:

“Якщо душа шукає священника для сповіді і якщо немає серйозної перешкоди, то священник зобов’язаний вислухати сповідь віруючого. Бо якщо той грішник помре, він негайно піде на Небо лише на підставі свого каяття і бажання очищення. Я Сам дам йому розгрішення.

Однак священник, який відмовився вислухати сповідь грішника із-за особистої вигоди або недбалства, без поважної причини перед Богом, повинен буде відповісти перед Божою Справедливістю. Він мусить скласти рахунок за цю дуже серйозну помилку так, наче це він сам винен у гріхах, котрі відмовився слухати і прощати, якщо він не визнає та не виправить цієї своєї помилки.

Священик одержав дари, які не даровано навіть Моїй Матері. Він об’єднаний зі Мною, він працює в Мені. Тому, він заслуговує великої поваги від людини, яка прагне досягнути до Таїнства Сповіді, поваги у всьому, що стосується його як священника – аж до сумлінного виконання покути, яку він наклав.

Саме тому Я прошу молитися за священників, щоб віддані своєму покликанию і ласці, яку даровано їм у Моїй особі (у Особі Христа), вони надавали прощення і милосердя душам.

Пам’ятай, Моя дитино, що на землі все має відносну цінність. Деякі речі можуть мати дуже високу матеріальну вартість і якщо людина їх втрачає, то це для неї просто економічна катастрофа... Проте це – не все. Люди можуть спробувати повернути всю або принаймні частину втрати. Однак, якщо ви втратили свою душу, ніщо ніколи не зможе врятувати її від вічного вогню”.

КОРОТКІ ЗАКЛЮЧНІ ДУМКИ

Брате, сестро. Ви, хто ознайомився з цим пунктом мого свідчення, чи питали ви себе самі: “Коли я робив добру й сумлінну сповідь?”

Якби наш Господь покликав вас саме у цю хвилину, чи думаєте, що ви були б урятовані? Чи присвятили ви себе сумлінно речам Божим? Чи може, Ви, практикуючий, частково зайнятий християнин, який відвідує Службу Божу в неділю радше за звичкою або для пристойності, аніж зі справжньої любові, співпереживання з терплячим Господим? Ви питали себе, скільки душ Ви допомогли врятувати? Чи завжди ви були уважними, коли приймали Пресвяту Євхаристію в ласці Божій, чи Ви один із тих, хто вважає, що потрібно визнавати гріхи тільки перед Богом, а не перед священиком?

Коли Ви читатимете ці рядки, хтось підносить молитву за Вас, так, щоб у мить вашої смерті, котра наступить неминуче, ви

не були позбавлені допомоги, отриманої від Таїнств. Отож, із Вашим відходом буде святкування на небесах і на землі, і Ви не знатимете страху, а любитимете і радітимете!

Відчиніть двері свого серця для ласки і прощення, яких ми всі потребуємо! Попросіть про допомогу Непорочну Марію для того, щоб від сьогодні й надалі жити відповідно до Волі Отця!

Я бажаю Вам цього, у Милосердній Любові до Ісуса,

Каталіна

*Світська місіонерка Євхаристійного Ісуса
18 липня 2003, День Дорогоцінної Крові Ісуса*

ЗАУВАГИ ДЛІА ВИДАВЦІВ

Для нотаток

Ця книга – приватна власність; однак її копіювання дозволяється, якщо до проекту ставляться з повагою, а обкладинку, текст і зміст не змінюють і залишають такими ж, як в оригіналі.

Апостолят Нової Євангелізації
Іспанська мова: www.a-n-e.net
www.jesucristovivo.org
ane@a-n-e.net
Англійська мова: www.apostolate.org

Calle 1H No.104 equina 20
Col. Mexico Norte, C.P.97128
Телефон: (52)(999) 944-05-40 Факс: (52) (999) 948-17-77
Merida, Yucatan, Mexico

Український переклад книг Каталіни Рівас доступний завдяки релігійному видавництву “Добра Книжка” у Львові:

вул. Куліша 22/3а, Львів, Україна.

Отримати електронну версію книги безкоштовно можна з веб-сторінки видавництва:

<http://www.gbook.lviv.ua>

Релігійне видання

**БОЖЕСТВЕННЕ
ПРОВИДІННЯ
Інший погляд на смерть**

Переклад з англійської *Андрій ТИХОВЛІС*

Редактор *Ольга ЛОЗА*

Технічний редактор *Андрій ЦИМБАЛ*

Коректор *Ольга КОВАЛИШИН*

Підписано до друку 29.04.2010. Формат 60x84/32

Папір офс. Офс. друк. Ум. друк. арк. 2,325

Тираж 1000 прим. Замовлення № 29/04-10

Гарнітура Times New Roman

Релігійне видавництво ТзОВ “Добра книжка”

вул. Б. Хмельницького 35 /3а, м. Львів, 79019

тел./факс: (032) 261-55-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@ukrpost.ua

web: www.gbook.lviv.ua

Свідоцтво СВС ДК № 1286

Магазин “Добра книжка”

вул. Куліша 22/3а, м. Львів, 79058

тел.: (032) 272-69-72

Друк: ПП “Добрий друк”

ЕДРПОУ 35444562, Свідоцтво СВС ДК №3096

тел. (032) 243-95-48